

[Lilli Gyldenkilde]

Alt i alt mener vi, at EF egentlig giver flere problemer, end EF er i stand til at løse.

Bortset fra at jeg synes, udenrigsministerens tale var lidt af en tynd kop te, havde han en stor buket roser til Mitterrand på baggrund af nogle udtalelser, som går i retning af union, samtidig med at ministeren holdt en tale, som faktisk går i den modsatte retning. Jeg kan godt forstå, at folk uden for dette hus synes, at der er meget uld, hver eneste gang man diskuterer EF.

Der blev holdt en meget kort – nærmest superkort – tale af det store arbejderparti om EF, hvor der var lagt vægt på, at EF må gøre noget ved den store arbejdsløshed. Som bekendt mener jeg, at det er en smule plat, når vi ved, at det store arbejderparti samtidig mener, det skal løses af arbejdsmarkedets parter her i landet i hvert fald.

Men nu vel, det har man valgt at gøre, og jeg kan ikke lade være med at spørge det store arbejderparti, om de nye politikker, som omtales i den dagsorden, der nu er foreslået fra det store arbejderparti, også skal finansieres ved, at det store arbejderparti og det radikale venstre går med til at finansiere det. Det, man er gået med til indtil nu, er altså en ekstra milliard kroner ved den momsforhøjelse, man er gået med til, og jeg gad nok vide, hvad det videre arbejde vil komme til at koste.

Når der bliver sagt så mange smukke ord om EF og om det udmærkede samarbejde, hvilket vi hørte bl.a. fra udenrigsministerens side, er det lidt ejendommeligt, at man i samme åndedrag siger, at havde vi ikke været inde i EF, da vi fik mund- og klovsyge her i landet, var der nok ingen tvivl om, at ikke alene USA's marked og Japans marked, men også EF's markeder ville være blevet lukket for os. Vil det sige, at det samarbejde, alle roser så højt, virkelig bygger på så dårligt et grundlag, at »hvis ikke vi er med jer, så er vi imod jer«, for det var jo essensen af det, udenrigsministeren sagde? Det kan vist ikke passe, at det står så ringe til.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Man sidder og bliver helt nysgerrig. Fru Lilli Gyldenkilde talte om det store arbejderparti, og jeg spekulerede på, hvad det mon er for noget, men det vil nok vise sig.

Fru Lilli Gyldenkilde, sagde, at jeg hånedes Genscher-Colombo og sådan noget. Det mener jeg da ikke jeg gjorde, jeg synes, det er udmærkede personer. Men jeg må, for jeg ved ikke hvilken gang, gentage, at det ikke er Europa-Parlamentet, der bestemmer, om disse planer skal gennemføres. Europa-Parlamentet tjener mange nyttige formål, men et af de set med fru Lilli Gyldenkilde's øjne nyttigste er, at der bliver produceret nogle dokumenter nede i det parlament, som fru Lilli Gyldenkilde ikke kan lide, og så kan hun påstå, at det er onde EF-anslag mod Danmark, så på den måde synes jeg, at EF-Parlamentet i og for sig tjener mange gode formål.

Men så kunne jeg ønske, at fru Lilli Gyldenkilde kunne udvikle en smule kritik over for, hvor tingene kommer fra, for hvis de kommer fra Ministerrådet, er det jo interessant. Men Genscher-Colombo tror jeg nu ikke er noget, man skal være så frygtelig bange for.

Endelig vil jeg gerne bede fru Lilli Gyldenkilde huske på, at vores medlemskab af fællesmarkedet bygger på vores tilslutning til Romtraktaten og folkeafstemningen, og vi kan ikke gå videre end det. Men det ved fru Lilli Gyldenkilde måske ikke, og det var derfor, jeg kom herop.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg ved ikke, om fru Lilli Gyldenkilde har vanskeligt ved at tage ordet »socialdemokratiet« i sin mund eller har noget særligt imod det og derfor kalder os det store arbejderparti. Jeg ved ikke, om det er derfor, eller fordi vi i fremtiden skal kalde SF for det lille arbejderparti, men det kan vi da godt forsøge på. Jeg ved ikke, hvor mange medlemmer af det parti der er arbejdere; det har jeg ikke talt. Men det er da fantastisk, at fru Lilli Gyldenkilde ikke kan begribe, at man har større chance for at få gennemført foranstaltninger, som kan nedbringe arbejdsløsheden, hvis disse foranstaltninger også bliver gennemført i andre europæiske lande på samme tid. I Frankrig forsøgte man jo at løse det på national grund, efter at Mitterrand havde vundet valget, og man måtte opgive den politik, man havde fastlagt, fordi de andre lande, herunder Schlüters Danmark, førte en politik, der førte til yderligere arbejdsløshed. Det